

Za las je manjkalo

ROMAN

"Izposoditi si moraš denar od strica in sicer precejšnjo svoto, da plačaš svoje dolge. Seveda bo stric nevoljen, toda le na ta način je mogoče podati vzrok tvojega potovanja ob tako ne navadnem času. Z Bogom, z Bogom!"

"Kaj! Ali te ne bom mogel zopet videti, niti od daleč ne?"

"Tekom sedanjega obiska bi bila to največja neumnost. Toda, stoji! Ostanj v Boisecoranu vsaj do nedelje. Tvoj stric se vedno udeleži velike sv. maše. Pojdi z njim v cerkev, toda pazi se, bo di previden! Ena sama napaka, pa te bom sovražila! In sedaj se morava ločiti. V Parizu dobiš pismo od mene."

Jacques preneha z govorico in skuša brati v očeh gospoda Magloire, kakšen vtis je naredilo njegovo pripovedovanje do sedaj. Toda odlični dovtiki je molčal. Jacques vzdihne in nadaljuje:

"Pripovedoval sem vam o vseh teh podrobnostih, Magloire, da boste vedeli, kakšna ženska je ta grofinja in da boste bolje razumeli njeno obnašanje. Videli ste, da ni postopala z menoj kot z izdajalcem. Dala mi je svarilo ob pravem času in pokazala prepad, ki zija pred menoj. Gorje! Namesto da bi se prestrašil, pa so me te črne strani njenega značaja še bolj vabile k njej. Občudoval sem njen zapovedovalen nastop, njen pogum in njeno previdnost. In v cerkvi je bila najbrž zadovoljna z mojo pokorščino. Zatajil sem celo mali tresljaj, ki me je prevzel, ko sem jo zagledal in je šla tako blizu mene, da sem se z roko lahko dotaknil njene obleke. Pokoril sem se ji tudi v drugih zadevah. Prosil sem strica, da mi posodi šesttisoč frankov, katere mi je izročil z nasmehom, kajti moj stric je bil najbolj darežljiv mož v Franciji. Vendar mi je to pot rekel:

"Zdelo se mi je, da nisi prišel v Boisecoran samo, da bi preiskoval skrivnosti Rochepommerier gozdov."

"Da, grofinja je bila pravi ženin in je znala stvari tudi preračunati kot sem kmalu dognal tu-

di iz drugih okolišnosti. Ko sem dospel v Pariz, sem že dobil pismo od nje. Toda v pismu ni bilo drugega kot ponovitev vsega, kar mi je povedala pri zadnjem srečanju. Temu pismu so sledila še druga. Prosila me je, da shranim vsa pisma radi nje. Vsako pismo je bilo zaznamovano s posebno številko.

"In prvič, ko sem jo zopet videl, sem jo vprašal:

"Kaj pomenijo številke v pismih?"

"Moj dragi Jacques," je odgovorila, "ženska mora vselej vedeti koliko pisem je pisala svojemu ljubimcu. Do danes jih moraš imeti devet."

"To se je pripetilo maja meseca leta 1867, v mestu Rochefort, kamor je odpotovala, da je bila navzoča, ko so spustili v morje neko frigate, in kamor sem ji na njen nasvet sledil, da sva bila lahko par ur nemoteno skupaj. Sprva sem se moral smejati — norec kot sem bil — radi njenih števk na pismih, in kmalu o tem sploh nisem več premišljeval. Sicer sem pa bil tedaj precej zaposlen. Ona mi je pa med tem pisala, da čas hitro beži, in da se bliža mesec september, mesec njene svobode. Ali naj bo ponovno prisiljena, kot pred letom dni, da se zanašava na nevarna potovanja v Fontainebleau? Zakaj ne bi najela kako hišo v bolj samotnem delu mesta?"

"Vsaka njena želja je bila za mene kot povelje. Darežljivost mojega strica ni poznala nobene meje. Kupil sem hišo."

Gospod Magloire se strese in radovedno vpraša:

"Ah, torej ste kupili hišo?"

"Da, jako čedno hišo z lepim vrtom na Vine cesti, v predmestju Passy."

"In ste še vedno lastnik te hiše?"

"Da."

"Gotovo imate tudi listine, ki kažejo, da ste vi lastniki?" Jacques obupano pogleda.

"Priznati moram, da je tudi v tem slučaju usoda nastopila proti meni. O tej hiši bi se lahko mnogo povedalo."

Obraz odvetnika zopet potemni in to mnogo hitreje kot se je prej razbistril.

"Ah!" reče. "Zgodbe o hiši, kaj?"

"Pravkar sem postal polnoleten," nadaljuje Jacques, "ko sem zaželel, da kupim dotično hišo. Bal sem se pa težav in sitnosti. Sstrah me je bilo, če moj oče kaj izve o tem? Skratka, hotel sem biti enako previden kot je bila grofinja. Naprosil sem torej enega izmed mojih angleških prijateljev, Sir Francis Burnett, da kupi hišo v njegovem imenu. Privolil je. Kmalu potem mi je izročil zaeno z listinami, ki so naznanjale kupčijo hišo, tudi njegovo priznanje, da sem jaz lastnik hiše."

"Toda potem —"

"Oh, čakajte trenutek! Omenjenih listin nisem ponesel, v svoje sobe v očetovi hiši. Spravil sem jih v predal pisalne mize v hiši v Passy. Ko je izbruhnila vojna, sem pozabil na nje. Zapustil sem Pariz, predno so Nemci začeli mesto oblegati. Bil sem poveljnik stotnije prostovoljcev iz mojega okraja. Tekom obleganja so zasedli mojo hišo najprvo vojaki narodne garde, potem vojaštvo komune in končno redni vojaki. Ko sem se vrnil v hišo, sem dobil vse štiri stene preluknjane od krogel. Tudi vse pohištvo je zginilo in z njim vred listine."

"In Sir Francis Burnett?"

"Zapustil je Francijo kmalu

potem, ko je izbruhnila vojna. Niti ne vem danes, kaj se je zgodilo z njim. Dva njegova prijatelja v Angliji, katerima sem pisal, sta mi odgovorila, in sicer eden, da se nahaja najbrž v Avstraliji, drugi pa, da je mnenja, da je Sir Burnett mrtev."

"In vi ste podvzeli nobenih drugih korakov, da pridete do svoje pravice in do posestva, ki

"Ne, vse dosedaj ne."

je bilo v resnici vaše?"

"Torej vi ste mnenja, da se nahaja v Parizu v resnici hiša, ki prav za prav nima lastnika, ki je od vseh pozabljena, in nepoznana celo iztirjevalcem davkov?"

"Prosim, oprostite! Davki so bili vselej ob času plačani. In vsi sosede vedo, da sem jaz lastnik hiše. Toda individualnost ni ista. Brez vsakih ceremonij sem se izdajal za svojega prijatelja. V očeh sosedov, malih trgovcev in pogodbenikov, ki stanejo v bližini, v očeh vrtnarja in hišnih služabnikov sem jaz Sir Francis Burnett. Vprašajte jih za Jacquesa Boisecoran, pa bodo rekli: Mi ga ne poznamo."

Gospod Magloire zmaje z glavico kot ne bi bil popolnoma prepričan o resnici teh besed.

"In vi trdite," nadaljuje odvetnik, "da se je grofinja Claudieuse nahajala v dotični hiši?"

"Več kot petdesetkrat v treh letih."

"Če je to res, tedaj mora biti ona poznana v okolici hiše."

"Kolikor jaz vem, ni poznana."

"Toda —"

"Par'z ni kakor mesteca Sauveterre, moj dragi prijatelj. Ljudje v Parizu imajo tudi druge opravke kot samo gledati in opazovati sode. Vine cesta je precej zapuščenca. Grofinja je seveda bila vselej zelo previdna."

"Naj bo torej tako, kar se ti kadar je prihajala ali odhajala."

Če ljudi zunaj hiše. Toda v hi-

si sami? Imeti ste morali vendar koga, ki je stanoval v hiši, da je gledal na red, kadar ste bili odstopni, in da vas je pričakoval, kadar ste dospeli."

"Imel sem neko angleško služkinjo."

"Torej je to dekle moralo poznati grofinjo?"

"Niti enkrat samkrat je ni videla."

"Oh!"

"Kadar je prišla grofinja v hišo, ali pa celo kadar je odhajala, ali kadar sva se hotela sprehajati po vrtu, tedaj sem deklino vedno kam poslal. Nekoč sem jo poslal celo v New Orleans, da se je iznebih za štiriindvajset ur. Ostala sva sama v hiši in si tudi sama postregla."

Očividno je gospod Magloire mnogo trpel. Rekel je:

"Zdi se mi, da se vi motite. Sluge in služkinje so vedno rado vedni, in kdor kaj skriva pred njimi, jih silno razjezi. Ono dekle je pazilo na vas. Deklina je

prav gotovo dobila sredstva, da je zrla na grofinjo, kadar je slednja prišla. Potrebno bo, da jo zaslišimo. Ali se nahaja še vedno v vaši službi?"

"Ne, pustila me je, ko je izbruhnila vojna."

"Iz kakšnega vzroka?"

"Rada bi se vrnila v Anglijo."

"Torej bo skoro nemogoče jo poiskati?"

"Tako je."

"S postrežnico torej ne bo nič. Kaj pa vaši strežniki? Stari Anton je užival vaše zaupanje. Ali mu sploh niste kdaj kaj omenili?"

"Nikdar. Samo enkrat sem poslal po njega, da je prišel v hišo na Vine cesti. To je bilo ob priliki, ko sem si izvinil nogo, ko sem korakal po stopnicah navzdol."

"Vam bo torej nemogoče dokazati, da se je grofinja sploh kdaj nahajala v vaši hiši. Nobenih dokazov ni, nobenih prič nik-

mate."

V New Yorku je organizirana ženska organizacija pod imenom "American Women's Voluntary Service," katere namen je, da postreže vojakom z brezplačnim prigrizkom. Take kuhinje lahko prepeljavajo iz kraj v kraj in vojakom se postreže z jedjo od poldne do polnoči.

"Dokaze sem imel. Za njeno zasebno uporabo je prinesla večje število malih predmetov, toda vse to je tekmo vojne zginilo."

"Hm, da!" reče gospod Magloire. "Vedno je ta vojna vzrok. Ta vojna je najbrž sploh za vse odgovorna."

Jacquesu se niti podrobno izpraševanje od strani sodnika Galpina zdelo tako mučno in na-

porno kot hitra vprašanja strani odvetnika, ki so pri silni njegovi neverjetnosti. (Dalje prihodnjič)

Vse glavne ceste v Melb zaznamovane po istem skot naše tu v Ameriki.

Angleške brzoyavke ne jejo ne dneva in ne časa o

Joe Louis, svetovni boksarski prvak, razkazuje duhovno mornariškima časnikoma kako si on utrjuje svoje mišice. To je bila predpriprava za nastop z boksarjem Baer-om, ki se je vršil 9. januarja in v katerem je bil premagan v prvem spopadu.

Naznanilo

DIREKTORIJ SLOVENSKEGA DELAVSKEGA DOMA

15335 Waterloo Rd.

Cleveland, Ohio

naznanja vsem delničarjem in društvom delničarjem da se vrši

seja delničarjev SDD

V PETEK ZVEČER, 23. JANUARJA, 1942

DIREKTORIJ SDD.

NAZNANILO

Cenjenemu občinstvu naznanjam, da sem odprla

BEAUTY SHOPPE

Se toplo priporočam

MISS FRANCES LEGAL

6120 St. Clair Ave. EN 65

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamca Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporna organizacija v Ameriki. Posluje že 47. leto

Članstvo 37,000 Premoženje \$4,500,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 125.19%

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, šteni in nadsolventni podporni organizaciji,

KRANJSKO SLOVENSKE KATOLIŠKE JEDNOTE

kjer se lahko zavaruješ za smrtnino, razne poškodbe, operacije, bolezni in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 60. let, otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejšo vrsto certifikate, dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podperne organizacije, pravi, trudi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrni na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD

351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI LJUBLJENEGA IN NIKDAR POZABLJENEGA SOPROGA IN OČETA

Frank Avsec

ki ga je Bog poklical k sebi dne 21. januarja, 1941.

Ljubi soproj in dragi oče, poteklo je že eno leto, kar si nas zapustil. Zastonj Te iščejo oči, a Tebe od nikoder ni. Nemila smrt Te je izrgala iz naše srede. Toda spomin na Te nam pa nihče vzeti ne more. V naših srcih ostaneš do konca naših dni. Tolaj nas le misel, da se pri Bogu enkrat srečno snidemo.

Zalujoci ostali:

JOSEPHINE AVSEC, soproga in OTROCI.

Cleveland, O., 20. januarja, 1942